Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kaheksas koda)

12. mai 2021 *

Eelotsusetaotlus – Töötajate vaba liikumine – Võrdne kohtlemine – Sotsiaalsed soodustused – Sissetulekuga seotud ülempiirid – Toetuste maksmise perioodile eelnenud üle-eelmisel kalendriaastal saadud sissetuleku arvessevõtmine – Päritoluliikmesriiki naasev töötaja – Peretoetuste saamise õiguse vähendamine

Kohtuasjas C-27/20,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel tribunal de grande instance de Rennes'i (Rennes'i esimese astme kohus, Prantsusmaa) 7. juuni 2019. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 21. jaanuaril 2020, menetluses

PF,

QG

versus

Caisse d'allocations familiales (CAF) d'Ille-et-Vilaine,

EUROOPA KOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: koja president N. Wahl, kohtunikud F. Biltgen (ettekandja) ja L. S. Rossi,

kohtujurist: H. Saugmandsgaard Øe,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– PF ja QG, kes esindasid ennast ise,

– Prantsuse valitsus, esindajad: E. de Moustier ja A. Ferrand,

– Tšehhi valitsus, esindajad: M. Smolek, J. Vláčil ja J. Pavliš,

– Itaalia valitsus, esindaja: G. Palmieri, keda abistas *avvocato dello Stato* A. Giordano,

– Poola valitsus, esindaja: B. Majczyna,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

– Euroopa Komisjon, esindajad: D. Martin ja B.-R. Killmann,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tõlgendada ELTL artikleid 20 ja 45, Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta määruse (EÜ) nr 883/2004 sotsiaalkindlustussüsteemide koordineerimise kohta (ELT 2004, L 166, lk 1; ELT eriväljaanne 05/05, lk 72; parandus ELT 2009, L 202, lk 90) artiklit 4 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. aprilli 2011. aasta määruse (EL) nr 492/2011 töötajate liikumisvabaduse kohta liidu piires (ELT 2011, L 141, lk 1) artikli 7 lõiget 2.

2 Taotlus on esitatud Prantsuse kodanike PFi ja QG ning Caisse d'allocations familiales'i (Ille-et-Vilaine'i peretoetuste kassa, CAF (Prantsusmaa)) vahelises kohtuvaidluses seoses selle arvestusaasta kindlaksmääramisega, mille alusel hinnatakse nende õigust peretoetusele ja arvutatakse välja toetuse summa.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

Määrus nr 883/2004

3 Määruse nr 883/2004 artikli 2 lõike 1 kohaselt kohaldatakse määrust „liikmesriigi kodanike […] suhtes, kes on või on olnud sotsiaalkindlustusalaste õigusaktidega hõlmatud ühes või mitmes liikmesriigis, samuti nende pereliikmete ning nende ülalpidamisel olnud isikute suhtes".

4 Määruse artikkel 4 sätestab:

„Kui käesolevas määruses ei ole sätestatud teisiti, võimaldatakse isikutele, kelle suhtes käesolevat määrust kohaldatakse, iga liikmesriiki õigusaktide alusel samasuguseid soodustusi ja nende suhtes kehtivad samasugused kohustused kui nimetatud riigi kodanike suhtes."

Määrus nr 492/2011

5 Määruse nr 492/2011 artikli 7 lõigetes 1 ja 2 on sätestatud:

„1. Töötajat, kes on liikmesriigi kodanik, ei tohi teise liikmesriigi territooriumil tema kodakondsuse tõttu kohelda ükskõik milliste tööhõive- ja töötingimuste suhtes teisiti kui selle riigi kodanikest töötajaid, eelkõige seoses töötasu, vallandamise ja töötuks jäämise puhul tööle ennistamise või uue töökoha leidmisega.

2. Tal on samad sotsiaalsed ja maksusoodustused kui selle riigi kodanikest töötajatel."

Prantsuse õigus

6 Sotsiaalkindlustusseadustiku (code de la sécurité sociale) artikli L. 521-1 kohaselt makstakse peretoetusi alates teisest ülalpeetavast lapsest. Peretoetuste suurus määratakse kindlaks ülalpeetavate laste arvu ja leibkonna vahenditest lähtuvalt.

7 Mis puudutab peretoetuste suuruse arvutamist, siis on sotsiaalkindlustusseadustiku artiklis R 532-3 täpsustatud, et „[s]aadud vahenditena arvestatakse neid, mis saadi arvestusaastal“, ja et „[a]rvestusaastaks on makseperioodile eelnenud üle-eelmine kalendriaasta“.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

8 Abikaasad PF ja QG, kes on Prantsuse kodanikud, deklareerisid maksustatavat tulu 2011. aastal 59 734 eurot ja 2012. aastal 63 680 eurot. Nelja alaealise ülalpeetava lapse vanematena said nad igakuiseid peretoetusi kokku 458,02 eurot.

9 Peretoetuste maksmine peatati pärast seda, kui QG, kes on Prantsusmaal kohtunik, lähetati kolmeks aastaks Euroopa Liidu Kohtusse Luksemburgi. Uue ametikoha tõttu suurenes QG aastatulu, mis vastas 2015. aastal 123 609 eurole ja 2016. aastal 132 499 eurole.

10 Pärast QG tagasipöördumist Prantsusmaale ja tema naasmist algsele töökohale alates septembrist 2017, mis tõi kaasa töötasu olulise vähenemise, esitasid põhikohtuasja hagejad 1. detsembril 2017 Ille-et-Vilaine'i CAFile peretoetuste taotluse, väites, et arvesse tuleb võtta leibkonna sissetulekut taotluse esitamise kuupäeval ning kohaldamata tuleb jätta sotsiaalkindlustusseadustiku artikli R 532-3 sätted, mille kohaselt loetakse arvestusaastaks makseperioodile eelnenud üle-eelmine kalendriaasta, st käesoleval juhul 2015. aasta.

11 Ille-et-Vilaine'i CAF teatas neile 24. jaanuari 2018. aasta otsusega, et määratud igakuiste peretoetuste summa on 115,65 eurot.

12 Põhikohtuasja hagejad esitasid selle otsuse peale vaide, mis jäeti rahuldamata.

13 Nad pöördusid eelotsusetaotluse esitanud kohtusse, paludes selle otsuse tühistada ja määrata ajakohastatud sissetulekut ja ülalpeetavate laste arvu arvestades igakuiste peretoetuste suuruseks 462,62 eurot.

14 Põhikohtuasja hagejate sõnul ei ole Ille-et-Vilaine'i CAF järginud ELTL artikleid 20 ja 45, määruse nr 883/2004 artiklit 4 ega määruse nr 492/2011 artiklit 7. Lisaks rikub sotsiaalkindlustusseadustiku artikkel R 532-3 võrdse kohtlemise põhimõtet ja on seega ilmselgelt õigusvastane.

15 Eelotsusetaotluse esitanud kohus tuletab kõigepealt meelde, et vastavalt ELTL artiklile 45 nõuab töötajate liikumisvabadus igasuguse kodakondsusel põhineva liikmesriikide töötajate diskrimineerimise kaotamist nii töölevõtmisel, töö tasustamisel kui ka muude töötingimuste puhul.

16 Seejärel tekib tal küsimus, kas põhikohtuasjas kõne all olev riigisisene säte on diskrimineeriv, ning kui see on nii, siis kas sätet saab põhjendada ülekaaluka avaliku huviga. Nimelt oleks liidu õigusega vastuolus, kui liikmesriigi kodanikust töötajale saab pärast sellesse liikmesriiki tagasipöördumist osaks ebasoodsam kohtlemine võrreldes sellega, kuidas teda oleks koheldud siis, kui ta ei oleks kasutanud aluslepingus ette nähtud liikumisvabadust.

17 Neil asjaoludel otsustas tribunal de grande instance de Rennes (Rennes'i esimese astme kohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas liidu õigust, eelkõige ELTL artikleid 20 ja 45 ning määruse nr 883/2004 artiklit 4 ja määruse nr 492/2011 artiklit 7, tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus selline riigisisene õigusnorm nagu sotsiaalkindlustusseadustiku artikkel R 532-3, mis määratleb peretoetuste arvutamisel arvestusaastaks makseperioodile eelnenud üle-eelmise kalendriaasta ning mille kohaldamine toob kaasa selle, et olukorras, kus pärast seda, kui toetuse saaja sissetulekud suurenevad oluliselt teises liikmesriigis ja vähenevad päritoluriiki naasmise [järel], jäetakse see toetuse saaja, erinevalt elanikest, kes ei ole kasutanud oma õigust liikumisvabadusele, osaliselt ilma õigusest saada peretoetusi?"

Eelotsuse küsimuse analüüs

18 Kõigepealt tuleb kindlaks teha, kas kõik eelotsusetaotluses viidatud sätted on kohaldatavad põhikohtuasjas kõne all olevale olukorrale, kus on tegemist liikmesriigi ametniku lähetamisega Euroopa Liidu institutsiooni.

19 Mis puudutab töötajate vaba liikumist käsitlevaid EL toimimise lepingu sätteid, siis tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et liidu kodanik, kes töötab oma päritoluriigist erinevas liikmesriigis ja kes on vastu võtnud töökoha rahvusvahelises organisatsioonis, kuulub ELTL artikli 45 kohaldamisalasse (vt selle kohta 15. märtsi 1989. aasta kohtuotsus Echternach ja Moritz, 389/87 ja 390/87, EU:C:1989:130, punkt 11; 6. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus Adrien jt, C-466/15, EU:C:2016:749, punkt 24, ning 31. mai 2017. aasta kohtuotsus U, C-420/15, EU:C:2017:408, punkt 13).

20 Sellest järeldub, et liidu kodanikku, kes töötab liidu institutsioonis või organis oma päritoluriigist erinevas liikmesriigis, ei tohi jätta ilma õigustest ja sotsiaalsetest soodustustest, mida ELTL artikkel 45 talle annab (vt selle kohta 15. märtsi 1989. aasta kohtuotsus Echternach ja Moritz, 389/87 ja 390/87, EU:C:1989:130, punkt 12, ning 6. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus Adrien jt, C-466/15, EU:C:2016:749, punkt 25).

21 Seoses ELTL artikliga 20, mis toob sisse liidu kodaniku mõiste, olgu märgitud, et nimetatud artikkel näeb ette vaid seda, et liidu kodanikel on aluslepingus sätestatud õigused ja kohustused. Seega ei saa nimetatud artiklit kohaldada sõltumatult liidu kodanike õigusi ja kohustusi käsitlevatest aluslepingu konkreetsetest sätetest, nagu eeskätt ELTL artikkel 45 (vt selle kohta 16. detsembri 2004. aasta kohtuotsus My, C-293/03, EU:C:2004:821, punkt 32, ja 31. mai 2017. aasta kohtuotsus U, C-420/15, EU:C:2017:408, punkt 17).

22 Järelikult ei ole ELTL artikli 20 tõlgendamine põhikohtuasja lahendamisel asjakohane.

23 Samuti ei ole asjakohane sotsiaalkindlustussüsteemide koordineerimise sätete tõlgendamine. Nimelt ei saa Euroopa Kohtu praktika kohaselt käsitada liidu ametnikke „töötajatena" määruse nr 883/2004 tähenduses, kuna nad ei ole hõlmatud riigisiseste sotsiaalkindlustusalaste õigusaktidega, nagu nõuab nimetatud määruse artikli 2 lõige 1, mis määrab kindlaks isikud, kelle suhtes määrus on kohaldatav (vt selle kohta 3. oktoobri 2000. aasta kohtuotsus Ferlini, C-411/98, EU:C:2000:530, punkt 41, ja 16. detsembri 2004. aasta kohtuotsus My, C-293/03, EU:C:2004:821, punkt 35).

24 Mis puudutab määruse nr 492/2011 artiklit 7, siis tuleb märkida, et see artikkel üksnes väljendab ELTL artikli 45 lõikes 2 sätestatud diskrimineerimiskeelu põhimõtet tööhõive ja töötingimuste spetsiifilises valdkonnas ning seetõttu tuleb seda tõlgendada samamoodi nagu viimati nimetatud artiklit (23. veebruari 2006. aasta kohtuotsus komisjon *vs*. Hispaania, C-205/04, ei avaldata, EU:C:2006:137, punkt 15, ja 13. märtsi 2019. aasta kohtuotsus Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach, C-437/17, EU:C:2019:193, punkt 16).

25 Asjaolu, et põhikohtuasjas kõne all olev töötaja töötab liidu institutsioonis, ei ole selles osas määrav, kuna määruse nr 492/2011 artikli 7 lõikega 2 taotletav võrdse kohtlemise eesmärk on just nimelt laiendada teiste liikmesriikide kodanikest töötajatele kõiki sotsiaalseid soodustusi, mis – sõltumata seotusest töölepinguga – on tavaliselt liikmesriigi töötajatel põhimõtteliselt sel alusel, et objektiivselt on nad töötajad või nende elukoht on lihtsalt selle riigi territooriumil (vt selle kohta 18. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava jt, C-447/18, EU:C:2019:1098, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika).

26 Neid kaalutlusi silmas pidades ja selleks, et anda eelotsusetaotluse esitanud kohtule tarvilik vastus, tuleb asuda seisukohale, et eelotsuse küsimus puudutab üksnes ELTL artikli 45 ja määruse nr 492/2011 artikli 7 tõlgendamist.

27 Seega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus selle küsimusega sisuliselt selgitada, kas ELTL artiklit 45 ja määruse nr 492/2011 artiklit 7 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus riigisisesed õigusnormid, mis määravad peretoetuste arvutamisel arvestusaastaks makseperioodile eelnenud üle-eelmise kalendriaasta, mistõttu juhul, kui liikmesriigi ametniku sissetulekud on oluliselt suurenenud ajal, mil ta on olnud lähetatud teises liikmesriigis asuvasse liidu institutsiooni, väheneb ametniku päritoluliikmesriiki tagasipöördumisel peretoetuste summa kahe aasta jooksul märkimisväärselt.

28 ELTL artikli 45 lõikega 2 ning määruse nr 492/2011 artikli 7 lõikega 1 vastuolus oleva võimaliku diskrimineerimise kohta tuleb märkida, et põhikohtuasjas kõne all olevad riigisisesed õigusnormid, mis määravad maksmisele kuuluvate peretoetuste summa kindlaks vastavalt sissetulekule, mida töötaja sai arvestusaastal, mis on määratletud kui makseperioodile eelnenud üle-eelmine aasta, on vahet tegemata kohaldatavad kõigile töötajatele nende kodakondsusest sõltumata, mistõttu need ei põhjusta otsest diskrimineerimist kodakondsuse alusel.

29 Euroopa Kohtule esitatud toimikust nähtuvalt ei ole eelotsusetaotluse esitanud kohus ka seisukohal, et need õigusnormid võiksid põhjustada kaudset diskrimineerimist, sest need võiksid kohelda teiste liikmesriikide kodanikest töötajaid ebasoodsamalt kui oma riigi kodanikest töötajaid.

30 Mis puudutab küsimust, kas põhikohtuasjas kõne all olevad riigisisesed õigusnormid kujutavad endast ELTL artikli 45 lõikega 1 keelatud takistust töötajate liikumisvabadusele liidu piires, siis tuleb meenutada, et nimetatud sättega on vastuolus mis tahes meede, mis ka juhul, kui see on kohaldatav ilma kodakondsusest lähtuva diskrimineerimiseta, võib takistada liidu kodanikel EL toimimise lepinguga tagatud põhivabaduste kasutamist või muuta selle vähem atraktiivseks (vt selle kohta 1. aprilli 2008. aasta kohtuotsus Gouvernement de la Communauté française ja gouvernement wallon, C-212/06, EU:C:2008:178, punkt 45, ning 6. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus Adrien jt, C-466/15, EU:C:2016:749, punkt 26).

31 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on ELTL artikli 45 eesmärk hõlbustada liidu kodanikel mis tahes vormis töötamist kogu liidu territooriumil ning nendega on vastuolus kõik riigisisesed meetmed, mis võivad seada niisugused kodanikud ebasoodsasse olukorda, kui nad soovivad tegelda majandustegevusega teise liikmesriigi territooriumil (1. aprilli 2008. aasta kohtuotsus Gouvernement de la Communauté française ja gouvernement wallon, C-212/06, EU:C:2008:178, punkt 44; 21. jaanuari 2016. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Küpros, C-515/14, EU:C:2016:30, punkt 39, ja 7. märtsi 2018. aasta kohtuotsus DW, C-651/16, EU:C:2018:162, punkt 21).

32 ELTL artikli 45 eesmärk on eelkõige vältida seda, et töötajat, kes on kasutanud õigust vabalt liikuda, koheldakse ilma objektiivse põhjenduseta ebasoodsamalt kui töötajat, kes on töötanud ainult ühes liikmesriigis (vt eelkõige 7. märtsi 1991. aasta kohtuotsus Masgio, C-10/90, EU:C:1991:107, punkt 17; 21. jaanuari 2016. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Küpros, C-515/14, EU:C:2016:30, punkt 42, ja 7. märtsi 2018. aasta kohtuotsus DW, C-651/16, EU:C:2018:162, punkt 23).

33 Käesoleval juhul tuleb tõdeda, et peretoetuste saajaid, kes on kasutanud vaba liikumise õigust, ei kohelda vähem soodsalt kui neid toetusesaajaid, kes seda õigust ei ole kasutanud.

34 Nimelt kohaldatakse selliste riigisiseste õigusnormide alusel, nagu on kõne all põhikohtuasjas, liikmesriigi kodanikust töötaja puhul, kelle sissetulekud on teise liikmesriiki liikumisel suurenenud või vähenenud, arvestusperioodil saadud sissetuleku alusel makstava peretoetuste arvutamiseks sama meetodit kui töötaja puhul, kes ei ole oma päritoluliikmesriigist lahkunud, kuid kelle sissetulekud on samamoodi muutunud.

35 Seega võeti põhikohtuasja hagejate puhul päritoluliikmesriiki tagasipöördumise tõttu väiksema peretoetuse arvutamisel arvesse suuremat sissetulekut, mida nad said teise liikmesriiki liikumisel, samamoodi kui töötaja puhul, kes ei ole vaba liikumise õigust kasutanud, tooks sissetuleku samasugune suurenemine kaasa toetusesumma samalaadse vähenemise.

36 Järelikult ei olnud põhikohtuasja hagejatele maksmisele kuuluvate toetuste summa vähenemine tingitud mitte liikumisvabaduse kui sellise kasutamisest, vaid asjaolust, et nende poolt teise liikmesriiki liikumisel saadud sissetulek oli suurem kui sissetulek, mida nad said enne või pärast teise liikmesriiki liikumist.

37 Kuigi põhikohtuasja hagejad kinnitavad, et nad ei vaidlusta päritoluliikmesriigi pädevust sotsiaalkindlustussüsteemi korraldada, võttes eelkõige vastu makstavate toetuste kindlaksmääramise korra, väidavad nad siiski, et leibkond, kelle sissetulekud on suurenenud – nagu hagejatel –, kuid kes ei ole päritoluliikmesriigi territooriumilt lahkunud, saaks kahe aasta jooksul jätkuvalt suurendatud peretoetusi vaatamata sellele, et jooksvad sissetulekud ületavad põhikohtuasjas kõne all olevates õigusnormides kindlaks määratud sissetuleku ülempiiri, ning toetused oleks vähenenud alles alates kolmandast aastast.

38 Väites, et sellise leibkonna olukord oli täiesti neutraalne vaatamata sellele, et leibkonna sissetuleku tegelikku muutust võeti arvesse hiljem, ei kritiseeri põhikohtuasja hagejad tegelikult mitte peretoetuste summa kindlaksmääramise korda, vaid pigem seda, et liikumise ajal teise liikmesriiki ei saanud nad jätkuvalt suurendatud peretoetusi, pidades silmas võimalikku kompensatsiooni tagasipöördumise korral.

39 Ent esmane õigus ei saa kindlustatule tagada, et liikumine teise liikmesriiki ei avalda mõju sotsiaalkindlustusele, eelkõige haigushüvitistele ja vanaduspensionidele või isegi peretoetustele. Nimelt tuleb meenutada, et töötaja liikumine teise liikmesriiki võib sõltuvalt juhtumist ning liikmesriikide süsteemide ja õigusaktide vaheliste erinevuste tõttu olla asjaomase isiku jaoks sotsiaalkaitse seisukohast soodsam või ebasoodsam (vt selle kohta 6. oktoobri 2016. aasta kohtuotsus Adrien jt, C-466/15, EU:C:2016:749, punkt 27, ning 18. juuli 2017. aasta kohtuotsus Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, punkt 34).

40 Seega asjaolu, et põhikohtuasja hagejad ei saanud teise liikmesriiki liikumisel oma päritoluliikmesriigi peretoetusi ning et päritoluliikmesriiki tagasipöördumisel saadud peretoetused ei ole kahe aasta jooksul vastavuses selle ajavahemiku jooksul saadud sissetulekuga, ei kujuta endast ebasoodsamat kohtlemist, mis on vastuolus töötajate liikumisvabadusega, täpsemalt ELTL artikliga 45.

41 Sama järeldus tuleb teha ka määruse nr 492/2011 artikli 7 lõike 2 kohta, kuna seda sätet, nagu on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 24, tuleb tõlgendada samamoodi kui ELTL artiklit 45.

42 Mis puudutab põhikohtuasja hagejate argumenti, et põhikohtuasjas kõne all olevad riigisisesed õigusnormid võivad mõjutada liikmesriigi kodanikust töötaja otsust liikuda teise liikmesriiki seal töötamiseks ja suurema sissetuleku saamiseks, kuna tagasipöördumisel päritoluliikmesriiki satub ta oluliselt vähendatud määraga peretoetuste maksmise tõttu halvemasse olukorda, siis tuleb meenutada, et riigisisese õigusnormi diskrimineeriva laadi hindamisel ei saa võtta arvesse põhjusi, miks võõrtöötaja

otsustas kasutada liidus enda liikumisvabadust (vt selle kohta 5. detsembri 2013. aasta kohtuotsus Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken, C-514/12, EU:C:2013:799, punkt 33).

43 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb esitatud küsimusele vastata, et ELTL artiklit 45 ja määruse nr 492/2011 artikli 7 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et nendega ei ole vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mis määravad peretoetuste arvutamisel arvestusaastaks makseperioodile eelnenud üle-eelmise kalendriaasta, mistõttu juhul, kui liikmesriigi ametniku sissetulekud on oluliselt suurenenud ajal, mil ta on olnud lähetatud teises liikmesriigis asuvasse liidu institutsiooni, väheneb ametniku päritoluliikmesriiki tagasipöördumisel peretoetuste summa kahe aasta jooksul märkimisväärselt.

Kohtukulud

44 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kaheksas koda) otsustab:

ELTL artiklit 45 ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. aprilli 2011. aasta määruse (EL) nr 492/2011 töötajate liikumisvabaduse kohta liidu piires artikli 7 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et nendega ei ole vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mis määravad peretoetuste arvutamisel arvestusaastaks makseperioodile eelnenud üle-eelmise kalendriaasta, mistõttu juhul, kui liikmesriigi ametniku sissetulekud on oluliselt suurenenud ajal, mil ta on olnud lähetatud teises liikmesriigis asuvasse Euroopa Liidu institutsiooni, väheneb ametniku päritoluliikmesriiki tagasipöördumisel peretoetuste summa kahe aasta jooksul märkimisväärselt.

Allkiri